

Sygnatura akt II AKa 217/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Piotr Feliniak (spr.)

Sędziowie: SA Jacek Błaszczyk

del. SO Barbara Augustyniak

Protokolant: st. sekr. sąd. Łukasz Szymczyk

przy udziale: Krzysztofa Kowalczyka, Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Łodzi, delegowanego do Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2015 r. sprawy

1) P. K.

oskarżonego z art. 280 §2 kk w związku z art. 64 § 1 kk; art. 280 §1 kk w związku z art. 64 §1 kk; art. 278 §1 kk w związku z art. 64 §1 kk;

2) M. Ł.

oskarżonej z art. 280 § 2 kk; art. 278 § 1 kk;

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 28 maja 2015 r. sygn. akt IV K 264/14

1) utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

2) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów:

- J. J. – Kancelaria Adwokacka w Ł.,
- K. G. – Kancelaria Adwokacka w Ł.,

kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym odpowiednio oskarżonym P. K. (1) i M. Ł.;

1) zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za drugą instancję.

SSA Jacek Błaszczyk SSA Piotr Feliniak del. SSO Barbara Augustyniak

II AKa 217/15

UZASADNIENIE

Prokurator oskarżył P. K. i M. Ł. o to, że:

I. w dniu 27 maja 2013 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu, użyli przemocy wobec T. M. polegającej na wkręcaniu mu rąk oraz chwyceniu go za szyję, a następnie grozili natychmiastowym użyciem przemocy przy pomocy noża, stanowiącego niebezpieczne narzędzie, przystawiając go do gardła T. M., uderzeniu ręką w prawy bok i dokonali zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 500,00 zł na szkodę T. M.,

to jest o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k.

przy czym P. K. czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w rozmiarze co najmniej 6 miesięcy,

to jest o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w dniu 14 października 2013 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu, użyli przemocy wobec A. M., polegającej na złapaniu przedramieniem za jej szyję, zakrywaniu jej ust, przy tym grozili jej pozbawieniem życia, które to groźby wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę ich spełnienia, a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 420,00 zł oraz biżuterii o łącznej wartości około 2000,00 zł, czyli mienia o łącznej wartości 2 420 zł, czym działali na szkodę A. M.,

to jest o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k.

przy czym P. K. czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w rozmiarze co najmniej 6 miesięcy,

to jest o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

III. w dniu 8 maja 2014 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu, grozili pozbawieniem życia A. U., która to groźba wzbudziła w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę jej spełnienia, a następnie dokonali zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 1000,00 zł oraz dwóch srebrnych przywieszek nieprzedstawiających wartości materialnej, czym działali na szkodę A. U.,

to jest o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k.

przy czym P. K. czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w rozmiarze co najmniej 6 miesięcy,

to jest o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

IV. w dniu 30 maja 2014 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu, użyli przemocy wobec K. K., polegającej na popchnięciu go, chwyceniu go za gardło, uderzaniu pięścią w twarz, przy tym grozili mu natychmiastowym użyciem przemocy przy pomocy noża, stanowiącego niebezpieczne narzędzie, przystawiając go do gardła K. K. oraz pozbawieniem życia, która to groźba wzbudziła w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę jej spełnienia, następnie związali mu ręce krawatem i zakneblowali ust, w ten sposób doprowadzając go do stanu bezbronności, po czym dokonali zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci aparatu fotograficznego o wartości 180,00 zł, pieniędzy w kwocie 1.100,00 zł czyli mienia o łącznej wartości 1.280,00 zł, czym działali na szkodę K. K.,

to jest o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k.

przy czym czynu tego P. K. dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w rozmiarze co najmniej 6 miesięcy,

to jest o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

V. w dniu 5 czerwca 2014 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu, użyli przemocy wobec M. S., polegającej na obowiązaniu jej twarzy ręcznikiem i kneblowaniu ust oraz wykrcaniu i krępowaniu jej rąk z tyłu, w ten sposób

doprowadzając ją do stanu bezbronności, przy tym grozili jej natychmiastowym użyciem przemocy przy pomocy noża, stanowiącego niebezpieczne narzędzie oraz pozbawieniem życia, które to groźby wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę ich spełnienia w wyniku, czego dokonali zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy w kwocie 21.370,00 zł oraz 1 400 dolarów co stanowi równowartość 4228,00 zł oraz pierścionka o wartości 100 czyli mienia o łącznej wartości 25.698,00 zł, czym działali na szkodę M. S.,

to jest o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k.

przy czym czynu tego P. K. dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w rozmiarze co najmniej 6 miesięcy,

to jest o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

VI. w dniu 11 czerwca 2014 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu, użyli przemocy wobec H. K., polegającej na popchnięciu jej, tak że upadła, krępowaniu jej rąk kablem, kneblowaniu jej ust, w ten sposób doprowadzając ją do stanu bezbronności, uderzyli ją przy tym rękoma kilkukrotnie po twarzy głowie, przyduszali poduszką oraz grozili natychmiastowym użyciem przemocy przy pomocy noża, stanowiącego niebezpieczne narzędzie przystawionego do gardła H. K. a także pozbawieniem życia, które to groźby wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę ich spełnienia, w wyniku czego dokonali zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci pieniędzy wraz z portfelem w kwocie 2 310 zł oraz biżuterii o łącznej wartości 12.800,00 czyli mienia o łącznej wartości 15 110 zł, czym działali na szkodę H. K.,

to jest o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k.

przy czym czynu tego P. K. dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w rozmiarze co najmniej 6 miesięcy,

to jest o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

VII. w dniu 13 czerwca 2014 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu, użyli przemocy wobec M. Z., polegającej na skrupowaniu jej rąk z tyłu biustonoszem, zakneblowaniu jej ust, w ten sposób doprowadzając ją do stanu bezbronności, bili otwartą dłońią po twarzy oraz grozili natychmiastowym użyciem przemocy przy pomocy noża, stanowiącego niebezpieczne narzędzie, przystawionego do gardła M. Z. oraz pozbawieniem życia, które to groźby wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę ich spełnienia, w wyniku czego zabrali w celu przywłaszczenia mienie w postaci pieniędzy w kwocie 140,00 zł oraz biżuterii o wartości 2.400,00 zł, torby o wartości 30,00 zł, telefonu komórkowego o wartości 50,00 zł, telefonu komórkowego o wartości 20,00 zł, biżuterii srebrnej o wartości około 600,00 zł, klasera ze znaczkami o wartości 500,00 zł, reklamówkę wartości 1 zł, czyli mienia o łącznej wartości nie mniejszej niż 4.271,00 zł oraz karty bankomatowej (...) SA, czym działali na szkodę M. Z.

to jest o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k.

przy czym czynu tego P. K. dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w rozmiarze co najmniej 6 miesięcy,

to jest o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

VIII. w dniu 16 czerwca 2014 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu, używali przemocy, polegającej na uderzaniu D. W. otwartymi rękoma po twarzy, a nadto krępowaniu rąk kablem, przywiązaniu go do krzesła, w ten sposób doprowadzając go do stanu bezbronności oraz grozili natychmiastowym użyciem przemocy przy pomocy noża, stanowiącego niebezpieczne narzędzie przystawionego do gardła D. W., a także pozbawieniem życia, która to groźba wzbudziła w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę jej spełnienia, w wyniku czego dokonali zaboru w celu przywłaszczenia mienie pieniędzy w kwocie 160,00 zł, 10 dolarów, co stanowi równowartość 30,60 zł, 10 euro, co

stanowi równowartość 41,46 zł oraz telefonu komórkowego o wartości 150,00 zł czyli mienia o łącznej wartości nie mniejszej niż 382,06 zł, czym działali na szkodę D. W.,

to jest o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k.

przy czym czynu tego P. K. dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w rozmiarze co najmniej 6 miesięcy,

to jest o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

IX. w dniu 30 listopada 2013 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 460,00 zł oraz telefon komórkowy marki N. (...) wartości 150,00 złotych czyli mienie o łącznej wartości 610,00 zł na szkodę K. J.,

to jest o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.

przy czym czynu tego P. K. dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne i w ciągu 5 lat po odbyciu za nie kary pozbawienia wolności w rozmiarze co najmniej 6 miesięcy,

to jest o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

a nadto M. Ł. o to, że:

X. w dniu 23 kwietnia 2013 roku w Ł., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną kobietą, co do której materiał dowodowy został wyłączony do odrębnego postępowania z mieszkania D. S., dokonała zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w łącznej kwocie 1000,00 zł oraz złotego pierścionka o wartości 800,00 zł tj. przedmiotów o łącznej wartości 1.800,00 zł czym działała na szkodę D. S.,

to jest o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 28 maja 2015 roku, w sprawie sygn. akt IV K 264/14

1. oskarżonego P. K. uznano za winnego popełnienia zarzucanego czynu opisanego w punkcie I z tymi zmianami, że działał wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, a ponadto wyeliminowano z opisu czynu zwrot „stanowiącego niebezpieczne narzędzie” i przyjęto, że swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na podstawie art. 280 § 2 k.k. wymierzono mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

2. oskarżoną M. Ł. uniewinniono od popełnienia zarzucanego czynu opisanego w punkcie I, a kosztami sądowymi w tej części obciążono Skarb Państwa;

3. oskarżonych P. K. i M. Ł. uznano za winnych zarzucanego czynu opisanego w punkcie II z tym uzupełnieniem, iż grozili pokrzywdzonej natychmiastowym użyciem dalszej przemocy i przyjmując, że P. K. swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., zaś M. Ł. dyspozycję art. 280 § 1 k.k. na podstawie art. 280 § 1 k.k. wymierzył im kary:

- P. K. 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności
- M. Ł. 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

4. oskarżonego P. K. uznano za winnego popełnienia zarzucanego czynu opisanego w punkcie III z tą zmianą, że działał wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą i z tym uzupełnieniem, iż groził natychmiastowym użyciem przemocy i przyjmując, że swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na podstawie art. 280 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

5. oskarżoną M. Ł. uniewinniono od popełnienia zarzucanego czynu opisanego w punkcie III, a kosztami sądowymi w tej części obciążono Skarb Państwa;

6. oskarżonych P. K. i M. Ł. uznano za winnych popełnienia zarzucanych czynów opisanych w punkcie IV-VIII z tymi zmianami, iż z ich opisu wyeliminowano zwroty „doprowadzając do stanu bezbronności” i „stanowiącego niebezpieczne narzędzie” i przyjmując, że czyny te stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. a P. K. swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., zaś M. Ł. dyspozycję art. 280 § 2 k.k. na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzono im kary:

- P. K. 11 (jedenastu) lat pozbawienia wolności;
- M. Ł. 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności;

7. oskarżonego P. K. uznano za winnego popełnienia zarzucanego czynu opisanego w punkcie IX z tą zmianą, że działał wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą i przyjmując, że swoim zachowaniem wypełnił dyspozycję art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzono mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

8. oskarżoną M. Ł. uniewinniono od popełnienia zarzucanego czynu opisanego w punkcie IX, a kosztami sądowymi w tej części obciążono Skarb Państwa;

9. oskarżoną M. Ł. uznano za winną popełnienia zarzucanego czynu opisanego w punkcie X i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzono jej karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

10. na podstawie art. 91 § 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. za zbiegające się przestępstwa przypisane w punktach 1,3,4,7 oraz w punkcie 6, które stanowią ciąg przestępstw orzeczono wobec oskarżonego P. K. karę łączną 14 (czternastu) lat pozbawienia wolności;

11. na podstawie art. 91 § 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. za zbiegające się przestępstwa przypisane w punktach 3,9 oraz w punkcie 6, które stanowią ciąg przestępstw orzeczono wobec oskarżonej M. Ł. karę łączną 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności;

12. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w związku ze skazaniem oskarżonych P. K. i M. Ł. za czyn przypisany w punkcie 3 popełniony na szkodę A. M. oraz za czyn opisany w punkcie V a.o. a przypisany w punkcie 6. jako element ciągu przestępstw popełniony na szkodę M. S. orzeczono od oskarżonych obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę solidarnie przez P. K. i M. Ł. kwoty 2 420 (dwa tysiące czterysta dwadzieścia) złotych na rzecz A. M. oraz kwoty 25 698 (dwadzieścia pięć tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt osiem złotych) na rzecz M. S.;

13. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w związku ze skazaniem M. Ł. za czyn przypisany w punkcie 9. orzeczono od oskarżonej obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 1 800 (tysiąc osiemset) złotych na rzecz pokrzywdzonej D. S.;

Zasądzono koszty obrony z urzędu oskarżonych oraz zwolniono ich z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych (wyrok k. 1421 – 1429).

Od wyroku apelacje złożyli obrońcy oskarżonych.

Obrońca oskarżonego P. K. wyrok zaskarżył w całości. Zarzucił mu rażącą niewspółmierność orzeczonej kary i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie kary łagodniejszej (apelacja k. 1546 – 1552).

Na rozprawie odwoławczej sprecyzował, iż wyrok zaskarża nie w całości, ale tylko w części dotyczącej wymiaru kary (k. 1601 odwr). Sam oskarżony skierował do sądu pismo zatytułowane Wniosek /Wyjaśnienie (k. 1582).

Drugi z obrońców:

1. Na podstawie art. 425§ 2 k.p.k., art. 444 k.p.k. oraz 447 §1 i §2 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok wobec M. Ł. w części tj. co do pkt. 3, 6, 9, 11, 12 i 13 na korzyść oskarżonej.

2. Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k., art. 438 pkt. 2, 3 i 4 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

A. Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 5 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., 424 §1 pkt 1 k.p.k., a polegającą na:

- niezasadnej odmowie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej, która konsekwentnie nie przyznawała się do popełnienia zarzucanych jej czynów,
- niezasadnej odmowie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego P. K. w zakresie, w jakim negował on udział M. Ł. w zarzucanych przestępstwach,
- pominięciu przez Sąd meriti okoliczności, iż P. K. popełniał przestępstwa w ciągu heroinowym, co bez wątpienia wpływało na postrzeganie przez niego rzeczywistości i zapamiętywanie zdarzeń oraz osób, które brały w nich udział,
- nienależytej ocenie zeznań pokrzywdzonych,

I. Czyn II aktu oskarżenia popełniony na szkodę A. M.

- nienależytej ocenie okoliczności, iż A. M. nie rozpoznała oskarżonej M. Ł. (k. 938 akt sprawy),
- nienależytej ocenie okoliczności, iż ślady biologiczne zabezpieczone w mieszkaniu pokrzywdzonej nie nadawały się do interpretacji (opinie z kart 947 i 949),
- nienależytej ocenie okoliczności, iż zabezpieczone ślady linii papilarnych, zidentyfikowanych jako należące do oskarżonej znajdowały się jedynie na zeszytcie, który został przyniesiony do mieszkania pokrzywdzonej przez sprawców, co w żadnym razie nie może stanowić dowodu obecności oskarżonej w miejscu zdarzenia, a co za tym idzie nie może świadczyć ojej winie,

II. Czyn IV aktu oskarżenia popełniony na szkodę K. K.

- nienależytej ocenie okoliczności, iż K. K. rozpoznał oskarżoną, ale nie był pewny w 100%, iż była to sprawczyni przestępstwa popełnionego na jego szkodę,
- nienależytej ocenie okoliczności, iż w postępowaniu przygotowawczym świadkowie W. K., M. Ł. i T. Ł. zostali przesłuchanie bez pouczenia o przysługującym im prawie do odmowy składania zeznań, jako osobom najbliższym oskarżonej, (k. 611, 614),

III. Czyn V aktu oskarżenia popełniony na szkodę M. S.

- nienależytej ocenie okoliczności, iż zabezpieczone w mieszkaniu ślady linii papilarnych nie nadawały się do interpretacji (k. opinia 687- 688),
- nienależytej ocenie okoliczności, iż jedynym dowodem obciążającym oskarżoną jest dowód z okazania pokrzywdzonej, którego ocena nie może być dokonana z pominięciem wieku pokrzywdzonej oraz faktu, iż oskarżona była podczas okazania jedyną osobą narodowości romskiej, o ciemnej karnacji, co mogło sugerować jej wybór,

IV. Czyn VI aktu oskarżenia popełniony na szkodę H. K.

- nienależytej ocenie okoliczności, iż zabezpieczone ślady linii papilarnych, zidentyfikowanych jako należące do oskarżonej znajdował się jedynie na zeszytcie, który został przyniesiony do mieszkania pokrzywdzonej przez sprawców,

co w żadnym razie nie może stanowić dowodu obecności oskarżonej w miejscu zdarzenia, a co za tym idzie nie może świadczyć o jej winie,

- nienależytej ocenie okoliczności, iż właściwie jedynym dowodem obciążającym oskarżoną jest dowód z okazania pokrzywdzonej, którego ocena nie może być dokonana z pominięciem wieku pokrzywdzonej oraz faktu, iż oskarżona była podczas okazania jedyną osobą narodowości romskiej o ciemnej karnacji, co mogło sugerować wybór osoby,

V. Czyn VII aktu oskarżenia popełniony na szkodę M. Z.

- nienależytej ocenie okoliczności, iż nie może być dowodem obciążającym oskarżoną dowód z okazania pokrzywdzonej, którego ocena nie może być dokonana z pominięciem wieku pokrzywdzonej oraz faktu, iż oskarżona była podczas okazania jedyną osobą narodowości romskiej, o ciemnej karnacji, co mogło sugerować jej wybór,

VI. Czyn VIII aktu oskarżenia popełniony na szkodę D. W.

- nienależytej ocenie okoliczności, iż nie może być jedynym dowodem obciążającym oskarżoną dowód z okazania pokrzywdzonej, którego ocena nie może być dokonana z pominięciem wieku pokrzywdzonego oraz faktu, iż oskarżona była podczas okazania jedyną osobą narodowości romskiej, o ciemnej karnacji, co mogło sugerować jej wybór,

- nienależytej ocenie okoliczności, iż ślady linii papilarnych zabezpieczone w mieszkaniu pokrzywdzonego nie nadawały się do interpretacji (opinia z karty 652).

- nienależytej ocenie okoliczności, iż ślady biologiczne zabezpieczone w mieszkaniu pokrzywdzonego (na ścierce, przewodzie z wtyczką, nożu) nie nadawały się do interpretacji bądź nie należały do M. Ł. (opinia z kart 655-674),

VII. Czyn X aktu oskarżenia popełniony na szkodę D. S.

- nienależytej ocenie okoliczności, iż jedynym dowodem obciążającym oskarżoną jest dowód z okazania pokrzywdzonej, którego ocena nie może być dokonana z pominięciem wieku pokrzywdzonej oraz faktu, iż oskarżona była podczas okazania jedyną osobą narodowości romskiej, o ciemnej karnacji, co mogło sugerować jej wybór,

B. Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, polegający na bezzasadnym przypisaniu oskarżonej sprawstwa i winy w zakresie zarzucanych jej czynów przestępnych, w sytuacji, gdy całokształt materiału dowodowego nie dostarcza ku temu jednoznacznych i przekonujących podstaw.

C. Rażąca niewspółmierność (surowość) orzeczonych kar jednostkowych oraz kary łącznej pozbawienia wolności, poprzez wymierzenie oskarżonej kary łącznej w wymiarze 8 lat pozbawienia wolności, wobec nienadania należytej rangi wszystkim okolicznościom przemawiającym na korzyść oskarżonej, min. faktu, iż działała pod presją wywieraną przez P. K..

3. Wniósł o uchylenie orzeczonej wobec oskarżonej kary łącznej w pkt. 11 wyroku.

4. Na podstawie art. 437 § 2 kpk wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie M. Ł. od zarzucanych jej czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

5. W sytuacji uwzględnienia zarzutu rażącej niewspółmierności kary wniósł o wymierzenie oskarżonej kar jednostkowych w dolnej granicy ustawowego zagrożenia oraz kary łącznej przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji (apelacja k. 1553 – 1557).

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi utrzymano w mocy zaskarżony wyrok. Zasądzono koszty nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonych. Zwolniono ich od kosztów sądowych za drugą instancję (wyrok k. 1603).

Wniosek o sporządzenie uzasadnienia złożyła obrońca skazanej M. Ł.

(k. 1648), która po wezwaniu do uzupełnienia braków formalnych w piśmie skierowanym do sądu oświadczyła, iż wnioszek dotyczy całości rozstrzygnięcia zapadłego w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Wywiedziona apelacja nie podlegała uwzględnieniu w toku postępowania odwoławczego. Jest ona bowiem nieprawidłowo skonstruowana, a ponadto nie zawiera argumentów merytorycznych wskazujących na zasadność stawianych zarzutów.

Należy więc przypomnieć, że nie można jednocześnie formułować zarzutu opartego na podstawach określonych w art. 7 k.p.k. oraz 5 § 2 k.p.k. W świetle utrwalonego orzecznictwa podnosi się, iż zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy wtórnej dla ustaleń faktycznych płaszczyzny procedowania sądu, a zatem nie może być podnoszony jednocześnie z zarzutem obrazy art. 7 k.p.k. (patrz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2013 roku, sygn. V KK 270/12, LEX 1293868). Ponadto wątpliwości, o których mowa w przepisie art. 5 § 2 k.p.k., to wątpliwości pozostające już po dokonaniu prawidłowej oceny wiarygodności dowodów, które pomimo jej dokonania nie dają się usunąć (patrz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2013 roku, sygn. akt II KK 207/12, LEX 1299162). Nadto skarżący pomija, że przepis art. 5 § 2 k.p.k. wprost odnosi się do istnienia wątpliwości, przy ustaleniu stanu faktycznego po stronie sądu orzekającego, a nie po stronie wywodzącej środek odwoławczy (patrz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2013 roku, sygn. akt V KK 73/13, LEX 1331404).

Zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. może być zasadny jedynie w przypadku gdy sąd opierał się na materiale dowodowym, który w sprawie nie został ujawniony, bądź orzekał w oparciu jedynie o część ujawnionego materiału dowodowego (patrz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2013 roku, sygn. akt IV KK 82/13, LEX 1350322).

Obraza przepisu art. 424 k.p.k. nigdy nie jest naruszeniem prawa procesowego mającym wpływ na treść orzeczenia, bowiem do sporządzenia uzasadnienia dochodzi po wydaniu wyroku (patrz wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 kwietnia 2013r., sygn. akt II AKA 95/13, LEX 1312112).

Problematyką wskazania jako podstaw apelacyjnych w ramach przesłanki określonej w art. 438 pkt 3 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k. zajął się także w sposób analogiczny jak w wyżej cytowanych orzeczeniach Sąd Apelacyjny w Krakowie, wydając w dniu 14 maja 2008 roku wyrok w sprawie II AKA 50/08, opublikowany w KZS z 2008 roku, z. 9, poz. 35.

Należało mieć także na uwadze i to, iż przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną reguły z art. 7 k.p.k., jeżeli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego oraz jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (patrz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2012 roku, sygn. akt III KK 298/12, LEX 1232292).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, analiza treści zapadłego rozstrzygnięcia w kontekście jego pisemnych motywów, dowodów zgromadzonych w sprawie i ujawnionych w toku postępowania rozpoznawczego wskazuje, iż zaskarżony wyrok, wbrew treści zarzutów zawartych w wywiedzionej skardze apelacyjnej, wszystkie powyższe kryteria spełnia, a więc pozostaje pod ochroną reguły wyrażonej w treści tego przepisu.

Każdy fakt i okoliczności, mające znaczenie w przedmiotowej sprawie, zostały bowiem przez sąd orzekający uwzględnione, ocenione i znalazły odpowiednie odzwierciedlenie w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia. Ustalenia sądu co do przebiegu zdarzeń znajdują oparcie w przywołanych dowodach, zaś ocena źródeł dowodowych jest kompleksowa i wszechstronna i nie nosi cech dowolności, o których pisze w swojej apelacji obrońca oskarżonej M. Ł..

Apelacja więc, w zakresie w jakim kwestionuje sprawstwo oskarżonej w zakresie przypisanych jej czynów, ma niepodlegający uwzględnieniu w postępowaniu odwoławczym, charakter polemiki z prawidłowymi ustaleniami sądu I instancji. Wskazuje na to nie tylko sposób sformułowanych zarzutów, ale także argumentacja zawarta w uzasadnieniu złożonej apelacji.

Skarżący wbrew powyżej wskazanym ustaleniom i ocenom przeciwstawia własną ocenę, przy czym szeroko formułuje zarzuty (z błędami już wskazanymi) oraz lakonicznie je uzasadnia. Przy czym już sam sposób formułowania zarzutów, poprzez fakt posługiwania się takimi pojęciami jak „niezasadne”, „pominięcie”, „nienależyta ocena”, wskazuje na polemiczny, a więc nie podlegający uwzględnieniu charakter apelacji. Wystarczy, bowiem odwołać się do pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia, aby przekonać się, iż sąd I instancji, w odróżnieniu od skazanego, dokonał kompleksowej oceny zgromadzonego materiału dowodowego.

Nie można mówić więc o „niezasadnej odmowie wiarygodności wyjaśnień oskarżonej, która konsekwentnie nie przyznawała się do popełnienia zarzucanych jej czynów” (k. 1553), skoro wyjaśnienia oskarżonej nie były konsekwentne, a ponadto wbrew twierdzeniom skarżącego, w toku prowadzonych w stosunku do niej czynności, przyznała się do pięciu takich przestępstw, nie wykluczając innej ich liczby.

Ponadto dokonując oceny tego dowodu Sąd Okręgowy podał na jakiej podstawie dokonał oceny tego źródła dowodowego, wskazał i ocenił ten dowód w powiązaniu z innymi źródłami dowodowymi i w konsekwencji uznał, że istnieją podstawy dowodowe do tego aby przypisać oskarżonej udział w siedmiu przestępstwach. Tam gdzie te podstawy nie były dostateczne, zapadły rozstrzygnięcia uniewinniające oskarżoną.

Brak jest więc podstaw do tego, aby uznać, iż te ustalenia i oceny wykraczały poza granice zakreślone treścią art. 7 k.p.k., tym bardziej, iż skarżący dokonuje własnych ocen i to przy założeniach, które nie znajdują uzasadnienia w realiach przedmiotowej sprawy. Nie wykazuje też merytorycznej błędności zaskarżonego orzeczenia, bowiem takiego charakteru nie ma własna i oparta na wybiórczo powołanym materiale dowodowym, ocena skarżącego. Z tych też względów nie mogły podlegać uwzględnieniu zarzuty sformułowane w pkt A i B apelacji.

Nie podlegał także uwzględnieniu zarzut z pkt C.

Rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonej kary mogłaby zająć wtedy, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych za przypisane oskarżonej przestępstwa nie uwzględniałaby należyte stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizowałyby w wystarczającej mierze celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do skazanej

(por. na gruncie kodeksu karnego z 1969r.: wyr. SN z dnia 10.07.1974r. OSNKW 1974, z. 11, poz. 213; zobacz też wyr. SN z dnia 14.11.1986r. OSNPG 1987, z. 10, poz. 131 oraz z dnia 30.11.1990r., OSNKW 1991, z.7 - 9, poz. 39). Z uwagi na znaczne przewartościowanie tzw. dyrektyw sądowego wymiaru kary w art. 53 k.k. w porównaniu z art. 50 k.k. z 1969r. dodać należy, iż w każdym przypadku sąd powinien baczyć przede wszystkim na to, aby dolegliwość całokształtu represji nie przekraczała stopnia winy, albowiem każda kara nie spełniająca tego ostatniego wymogu uznana byłaby za rażąco surową w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Jak czytamy w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14.11.1973r. (OSNPG 1974, z. 3-4, poz. 51), rażąca niewspółmierność kary, o której mowa w art 438 pkt 4 k.p.k., zachodzić może tylko wówczas, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego (zob. też aprobujące uwagi M. Cieślaka i Z. Dody, Pal. 1975, nr 3, str. 64).

Na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi więc o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować.

Przechodząc już bezpośrednio na grunt niniejszej sprawy nadmienić należy, iż sąd meriti prawidłowo ustalił katalog okoliczności łagodzących i obciążających i nadał im właściwe znaczenie. Wskazał i opisał je na kartach 1528 – 1531. Uwzględnił przy tym okoliczności, do których odwołuje się w apelacji skarżący, ale nie pominął szeregu okoliczności o charakterze obciążającym. Te właśnie okoliczności uniemożliwiały orzeczenie kar - we wnioskowanych w apelacji - dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Wymiar kar jednostkowych został należycie zróżnicowany, wobec obu sprawców i mieści się w granicach wewnętrznej sprawiedliwości zapadłego rozstrzygnięcia.

Brak także podstaw do zastosowania wobec oskarżonej zasady pełnej absorpcji przy orzekaniu kary łącznej. Przemawia przeciwko temu zasada przywołana wyżej, jak i brak takiego związku podmiotowo – przedmiotowego pomiędzy czynami, które umożliwiłyby zastosowania zasady innej, niż przyjęta przez Sąd Okręgowy zasada asperacji.

Z tych też względów orzeczono jak w dyspozytywnej części wyroku.

O kosztach obrony z urzędu orzeczono, przy uwzględnieniu pracy obrońców oraz obowiązujących stawek. Zwolniono oskarżonych od kosztów postępowania odwoławczego, bowiem spełniona została przesłanka z art. 624 § 1 k.p.k.